

"Tas ir jaunas žēlsirdības laiks"

Ekumeniski teoloģiska konference
Rīgā, 2011.gada 25.-26. novembrī

Apustuliskā nuncijs V.E. Luidži Bonacci (Luigi Bonazzi) uzruna

Pateicos par godu uzrunāt jūs kā pāvesta Benedikta XVI pārstāvim šīs nozīmīgās ekumeniski teoloģiskās konferences sākumā. Ar dziļu cieņu sveicu visus – brāļus pareizticīgos, luterāņus, baptistus ... – visus klātesošos. Tā kā ekumenisms ir Romas bīskapa, Apustuļa Pētera pēcteča viena no būtiskajām pastorālajām prioritātēm, tad jūsu vidū es jutos “kā mājās”.

“Dari, Kungs, lai mēs būtu viens gans un viens ganāmpulks! Neļauj tavam tīklam satrūkt un palīdzi mums būt par vienotības kalpiem!” – teica pāvests Benedikts XVI Svētā Pētera laukumā, uzsākot savu pontifikātu. Viņš piebilda: *“Tādēļ ar atbildības pilnu apziņu apņemos veikt primāro uzdevumu: strādāt, netaupot spēkus, lai atjaunotu pilnīgu un redzamu vienotību visu Kristus sekotāju vidū”*.

Ekumenisms – kā mēs zinām – ir viens no lielajiem izaicinājumiem Baznīcai jaunajā gadsimtā un jaunajā tūkstošgadē. Ekumenisms nav dažu sapņotāju privāta lieta, ekumenisms ir mūsu Kunga testaments, kas dots Viņa nāves priekšvakarā, izskanot lūgšanai: *“Lai visi būtu vienoti”* (Jņ 17,21). Tādēļ ekumenisms ir svēts pienākums un ikviena Kristus sekotāja un visas Baznīcas neaizstājama misija. Tas ir mūsu uzdevums.

Tā bija žēlastības stunda, kad Vatikāna II koncils pasludināja, ka pēdējā laikā Svētais Gars savstarpēji sašķelto kristiešu sirdīs ir rosinājis nožēlu un ilgas pēc vienotības (*Unitatis Redintegratio*, 1). Jā, ekumēniskā kustība ir Svētā Gara dāvana. Savā nozīmīgajā un aizkustinošajā ekumeniskajā enciklikā *Ut unum sint* (1995) pāvests Jānis Pāvils II – kas ir iedvesmojis šo konferenci un noteikti tajā piedalās no Debesīm – rakstīja: *“Kopā ar Kristus mācekļiem katoļu Baznīca apzinās savu ekumenisko pienākumu vienot visus pēc Dieva plāna. Patiešām, Baznīca nav sevī noslēgusies realitāte, bet allaž ir atvērta misionārai un ekumeniskai dinamikai, tā ir sūtīta pasaulē, lai sludinātu un apliecinātu, aktualizētu un izplatītu kopības noslēpumu: visu un visus apvienot Kristū, būt visiem par „nedalāmu vienotības sakramentu””(5).*

Tādēļ Jānis Pāvils II teica: *“Ticēt Kristum nozīmē gribēt vienotību, gribēt vienotību nozīmē gribēt Baznīcu, gribēt Baznīcu nozīmē gribēt sadraudzību žēlastībā, sadraudzību, kas no mūžiem atbilst Tēva plānam. To, lūk, nozīmē Kristus lūgšana: ‘Ut unum sint’”(9).*

Tomēr mēs nedrīkstam ekumenismu saprast nepareizi: *“Šai sakarā nav runa par to, lai mainītu ticības depozītu, dogmu nozīmi, izsvītrotu būtiskus vārdus, piemērotu patiesību laika garam, izsvītrotu no Credo vienu vai otru pantu tā maldīgā*

iegansta dēļ, ka šodien tos vairs nesaprastu” (18). Citiem vārdiem sakot: nav runa par kompromisiem vai kļūdaina irēnisma pielietošanu. Izlīgšana, kas tiktu īstenota uz patiesības rēķina, nebūtu godprātīga, bet gan iluzora; tai nebūtu nākotnes. Autentisks ekumenisms nevis padara nabadzīgāku, bet gan bagātina, tā ir “dāvanu apmaiņa”. Mēs varam mācīties cits no cita un viens otru apdāvināt. Tādējādi mēs visi varam labāk un konkrētāk īstenot katoliskuma bagātības un sasniegt Kristus pilnību.

Mums ir jāceļas un jāiet pie mūsu kopīgā Tēva – pie Tēva, kurš ir “*bagāts savā žēlsirdībā*” (Ef 2,4) – lai īstenotu Viņa nodomu, proti, apvienot visus un visas lietas Jēzū Kristū. Tas nav viegls uzdevums. Iespējams, ka runa ir par ilgu ceļu. Taču tas ir cerības pilns ceļš. Ekumenisma dvēsele ir lūgšana. Patiešām, ne jau mēs varam sasniegt Baznīcas vienotību, vienotība būs Svētā Gara dāvana, kurš vienmēr spēj sagādāt mums pārsteigumus un darīt brīnumus.

Celsimies un iesim pie Tēva! Viņš mūs gaida. Viņš ir žēlsirdīgs, Viņš jau mūs redz no tālienes, steidzas mums pretī, pieņem mūs kā dēlus un meitas. Tādēļ, ka Viņš ir bagāts savā žēlsirdībā. Kā kristieši mēs varam dzīvot Dieva piedošanā un žēlsirdībā, no kuras netiek izslēgta neviena persona, kas atgriežas. Dieva piedošana un žēlsirdība tiek piedāvāta ikvienam. Tādēļ, kaut arī vēl pastāv šī sāpīgā nepilnīgas vienotības situācija, sirdī mēs izjūtam kristīgu optimismu, ko Dieva bezgalīgā Mīlestība nevar neradīt.

Izlīgšana kristiešu vidū un šķirto Baznīcu starpā ir daudz plašākas izlīgšanas un jaunas kultūras sākums, zīme un instruments. Tikai savstarpēji izlīguši mēs būsīm ticami liecinieki un spēsim vairot pasaulē mieru, esot jaunas civilizācijas un mīlestības kultūras, izlīgšanas, piedošanas, patiesi cilvēciskas civilizācijas un kultūras veicinātāji.

Esmu pārliecināts, ka tieši šāds gars valdīs jūsu konferencē un vienlaikus būs viens no augļiem, ko jūs no tās gaidāt un uz ko cerat. Celsimies un iesim pie Tēva, kurš ir “*bagāts savā žēlsirdībā*”!